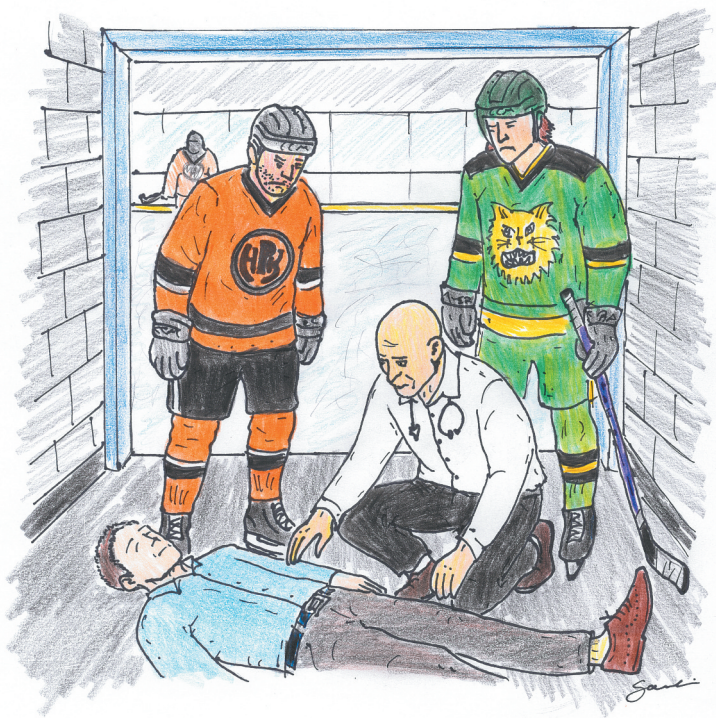

Juha Tuominen

Murha jäähallissa

Rikosylikonstaapeli Jaana Lindegrenin tutkimuksia 5. osa

Juha Tuominen

Murha jäähallissa

Rikosylikonstaapeli Jaana Lindegrenin tutkimuksia 5. osa

© 2025 Juha Tuominen

Kannen suunnittelu: Samuli Savolainen

Sisuksen taitto: Ari Koponen

Teknistä ja toimituksellista tukea tarjosi teol. tri. Ari Koponen

Kustantaja: BoD · Books on Demand,

Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH,

Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-9700-6

LUKU 1

Peli keskeytyy

Komisario Mauri Taponen asteli jäähallin käytävällä täysi pahvinen kahvimuki hyppysissään kohti lip-punsa oikeuttamaa paikkaa pääkatsomon kolman-nessa rivissä ylhäältä laskien. Matkalla hän ohitti lähimmän esimiehensä, ylikomisario Armas Leveelahden, mutta tämä ei huomannut alaistaan, joten terveh-timinen jäi toteutumatta. Peli käynnistyi. Kentällä oli-vat vastakkain HPK ja Ilves. Vaikka Mauri kaikkensa koitti, loiskahti kahvi kuitenkin hänen housuilleen. Hän ryysti liian kuuman kahvinsa mahdollisimman nopeasti tyhjiin ja laski kupin jalkoihinsa, jotta pys-tyisi keskittymään täysipainoisesti urheilunäytök-seen.

Hän tarkisti vielä, että hänen kännykkänsä oli auki, koska hän oli päivystävä rikoskomisario. Periaat-teessa olisi ollut suotavaa, että hän olisi ollut laitok-sella, mutta tästä säännöstä joustettiin, kunhan rikos-osastolta joku päivystävästä ryhmästä oli paikalla. Mauri Taponen olikin sopinut suosikkietsivänsä

Jaana Lindegrenin kanssa, että tämä viettäisi iltaa linnakkeella.

Jo viiden minuutin pelin jälkeen Ilves johti 2–0. Katso-
mosta kuului tyytymättömiä huutoja. Kun ensim-
mäistä erää oli jäljellä neljä minuuttia, kompuroi Il-
veksen nuori venäläispuolustaja omalla siniviivallaan
niin, että HPK:n Masi Kinnunen sai kiekon ja pääsi
etenemään Ilveksen maalia kohti. Hän täräytti kiekon
räpylänpuoleiseen yläkulmaan. Tässä vaiheessa
Mauri lähti hivuttelemaan itseään taas hallin käytä-
välle. Hän aikoi soittaa erätauolla työpaikalleen ja tie-
dustella oliko kaikki hyvin.

Hän oli juuri saanut uuden kahvin, kun hän päätti
kuitenkin kurkistella erän loppuun. Aloituksen jäl-
keen Ilveksen puolustusalueella kiekko pomppi vaa-
rattoman näköisesti Ilveksen nuoren venäläismaali-
vahdin ulottuville, mutta tämä kauhaisi tyhjää ja
kiekko valui maaliin. Näin peli oli 2–2. Mauri siirtyi
ulos tupakoimaan.

Siellä hän soitti Jaana Lindegrenin henkilökohtaiseen
puhelimeen ja tiedusteltuaan tilannetta, hän sai huo-
jentavan tiedon: vain yksi liikenneonnettomuus oli ra-
portoitu viimeisen tunnin aikana, mutta sekään ei
edellyttänyt rikospoliisin puuttumista asiaan. Mauri
kertoi alaiselleen, että heitä oli täällä katsomossa hä-
nen lisäksi myös ylempää esimiesainesta. Jaana
naurahti:

– Eikö se Leveelahti istu siellä ihan vakituiseen?

– Kai sillä on kausikortti.

Kun Mauri meni takaisin paikalleen istumaan, huomasi hän, että Armas Leveelahti ei ollut paikallaan. Ketään tuttuja hän ei saanut katseellaan paikallistettua, joten hän jäi rauhassa seuraamaan jäähöylän liikkeitä.

Muutamaa minuuttia aiemmin oli jäähallin huoltokäytävällä, jonka varrella joukkueiden pukusuojat sijaitsivat, ollut dramaattinen kohtaaus. Kun joukkueet olivat sulassa sovussa astelleet omiin koppeihinsa erän päätyttyä, olivat käytävän kummassakin päässä päivystäneet järjestysmiehet kävelleet kumpikin puoleen väliin käytävää toteamaan, että käytävä oli tyhjä ja siirtyneet takaisin omille päivystyspaikoilleen. He seisoivat molemmat käytävän oven ulkopuolella. Tuomarien pukukopin viereisessä ovelle oli kyltti: välinevarasto. Sinne kätkeytynyt mies veti päälleen erotuomarin paidan. Valmiiksi hänellä oli jo mustat suorat housut ja mustat lenkkikossut. Hän astui käytävälle, siirtyi vierasjoukkueen pukukopin ovelle ja koputti sitä kuuluvasti.

Oven avasi Ilveksen maalivahtivalmentaja Ari Mäyrä. Käytävällä seisova mies tervehti tätä ja pyysi Tuomas Sarkalaa ovelle. Ari Mäyrä ihmetteli mitä asiaa tuomarilla voisi olla Ilveksen päävalmentajalle, mutta hän lupasi etsiä miehen. Sarkala löytyikin kopin

perältä, jossa hän juuri selvitti fläppitaulun kanssa venäläispelaajille kuviota, jota tulkki selvensi pelaajille. Mäyrä kopautti häntä olkapäähän ja sanoi:

– Tumppi, erotuomarilla on sulle jotain asiaa tuolla ovella.

Tuomas Sarkala tuli pukukopin ovelle ja kysyi ihmetellen mitä asia koski. Mies viittasi hänet käytävän puolelle. Sarkala astui ulos ja sulki pukukopin oven selkensä takana. Mies otti oikealla kädellään reiteensä kiinnitetystä kotelosta pitkäteräisen veitsen ja painoi sillä kevyesti Sarkalan vatsaa vasten. Toisella kädellään hän otti taskustaan pienen kankaankappaleen, ja sanoi Sarkalalle:

– Avaa suusi tai tämä puukko uppoaa mahaan.

Sarkala oli ihmeissään mutta avasi suunsa. Kankaankappale oli kloroformiin kostutettu, joten se maistui kuvottavalta, mutta teki myös tehtävänsä. Aine alkoi vaikuttaa Sarkalan kehossa huumaavasti välittömästi päästyään kosketuksiin limakalvon kanssa. Mies otti Sarkalaa kädestä ja saatteli tämän kulman taakse kohtaan, jossa oli loivasti V:n muotoisen käytävän alakärki. Paikassa oli katvealue, johon ei kummallakaan järjestyksenvalvojalla ei ollut suoraa näköyhteyttä. Normaalilla vilkaisuilla juuri kärkeäköhta jäi näkymättömiin.

Sarkala ei ehtinyt kysyä mitään, kun mies survaisi veitsen hänen vatsaansa. Samalla mies vannotti:

– Nyt jos et ole ihan paikallasi, niin kuolet just.

Sarkala nojasi selkänsä seinää vastaan ja hänen silmissään alkoi jo sumenemaan. Mies veti veitsen irti ja upotti sen saman tien uudestaan sisään, nyt oikealle puolelle mahaa. Sarkala putosi polvilleen. Mies kumartui hänen mukanaan ja toisti veitsimanööverin vielä kerran alavatsaan. Sitten hän veti veitsen vielä kerran irti ja upotti sen vasemman kylkikaaren alle lähes pystysuoraan ylöspäin, jolloin se väistämättä päätyi sydänpussiin. Sarkala oli jo lähes tajuton, mutta hän vielä kuuli, kun mies kirosi häntä ja raivosi:

– On olemassa ihmisiä, jotka tulevat estämään Suomen vanhimman ja hienoimman jääkiekko-organisaation pilaamisen venäläisillä tusinavahvistuksilla.

Mies jätti veitsen paikoilleen, astui muutaman askeleen oikealle, ja päätyi varauloskäynnin ovelle. Siitä mies pujahti hätäpoistumistielle. Ennen kuin hän astui hallista ulos, veti hän tuomarinpaidan pois päältään ja sen alta paljastui musta, korkeakauluksinen poolopusero. Jos mies olisi ymmärtänyt, että yksi tärkeimmistä todisteista häntä vastaan tulisi olemaan DNA-näyte tuomarinpaidasta, ei hän olisi ehkä jättänyt sitä jälkeensä. Hän oli kuitenkin ajatellut, että jos tuomariin asuun pukeutunut mies astuu kesken pelin ulos hallista, herättäisi se enemmän huomiota

sivullisissa kuin tavallisissa vaatteissa kulkeva mies. Kun mies astui ulkoilmaan, pysähtyi hänen kohdalleen henkilöauto, jonka oikeanpuoleiselle etuistumelle hän istui. Kuski kysyi:

– Menikö kaikki hyvin?

– Meni.

Miehet kurvasivat pois paikalta.

Ari Mäyrää oli alun pitäen jäänyt vaivaamaan se, mitä asiaa päätuomarilla voisi olla Sarkalalle ja hän lähti etsimään miestä käytävältä. Hän ei ehtinyt ottaa kuin muutaman askeleen, kun hän näki Sarkalan. Tämä makasi valtavassa verilammikossa kyljelleen lyhyhityneenä. Mäyrä kirosi, kumartui Sarkalan viereen ja yritti läpsiä tätä poskille. Hän painoi kätensä tämän kaulalle eikä löytänyt pulssia. Hän hyppäsi pystyyn ja paukutti nyrkillään HPK:n pukukopin oveen. Oven tuli avaamaan hänen kollegansa, kotijoukkueen maalivahtivalmentaja. Mäyrä huusi:

–Lääkäri, äkkiä!

Heti oli selvää, että oli kyseessä hätätilanne, joten HPK:n vastaava valmentaja ei ryhtynyt kyselemään, vaan juoksi kopin perälle, jossa hoituhuoneessa lääkäri tutki yhden pelaajan rannetta. Hän juoksi lääkärin luo, vetäisi tämän olkapäästä itseään vasten ja huusi:

– Nyt on joku hätä! Tule Ilkka heti, Ilveksen maalivah-
tivalmentaja etsii lääkäriä!

Ilkka Leppänen kaappasi lattialta mukaansa hoitovä-
linelaukun ja miehet juoksivat kopista ulos. Ari
Mäyrä oli jälleen Sarkalan vierellä, viittasi tulijat sinne
ja kertoi lääkärille, joka tuijotti hölmistyneenä, mitä
oli tapahtunut:

– Tuomari tuli hakemaan Sarkalan Tumppia. Ne tuli
tähän käytävälle ja nyt Tumppi makaa tuossa. Muuta
en tiedä.

Lääkäri kiskaisi Sarkalan paidan auki, jolloin heille
paljastui kammottava ja totaalinen tuho. HPK:n maa-
livahtivalmentaja, joka oli tullut heidän mukanaan
käytävälle, lähti juoksemaan kohti toista käytävän
päättä löytääkseen järjestysmiehen. Hän löysikin
omalta paikaltaan kokeneen järjestyksenvalvojan ja
palasi tapahtumapaikalle tämän kanssa.

Tällä välin kummastakin pukukopista oli tullut jo
muutamia pelaajia ihmettelemään mistä oli kyse.
Myös hallissa ollut ambulanssipäivystys oli hälytetty
ja samaa reittiä tieto saavuttaisi ennen pitkää myös
poliisin. Järjestysmies Pekka Vainio avasi suunsa:

– Se rikospoliisin yksi pomo istuu aina tuolla eteläpää-
dyn nurkassa vakiopaikallaan. Mä käyn hakemassa
sen.

Hän löysikin Armas Leveelahden ja viittasi tämän käytävälle pois katsomosta.

– Seuratkaa minua ja tulkaa. Mennään huoltokäytävälle. Siellä on tapahtunut kamalia.

– Mitäs minä siellä...no, mennään sitten.

Leveelahti suostui varsin vastentahtoisesti tällaiseen hyvin toiminnalliselta kuulostavaan tehtävään. Kun he saapuivat huoltokäytävälle, oli paikalla jo puolenkymmentä järjestysmiestä ja ainakin viisitoista pelaajaa. Leveelahti sai selostuksen tapahtumista useammasta suusta. Hän sai myös kuulla, että poliisi oli jo tulossa.

Samassa käytävän päästä työnnettiinkin jo pyöräpäärejä paikalle ja heidän perässään asteli myös sinihaalarinen kaksikko. Leveelahti viittasi poliisiparin luokseen. Paikalle oli saapunut myös järjestyksestä hallissa vastaava järjestysmiesten pomo, jota Leveelahti ohjeisti:

– Ketään ei saa päästää tästä hallista kotiin. Kaikki ovet siis lukkoon. Ja vasta kun saadaan kaikille oville poliisipartio, niin ruvetaan päästämään ihmisiä ulos. Kunhan siis saadaan ensin kaikilta henkilötiedot ylös.

– Entäs peli, kysyi joku HPK:n paidassa seisova jääkiekkoilija.

HPK:n joukkueenjohtaja, joka oli myös hälytetty paikalle, sai Leveelahdelta selkeät ohjeet:

– Menet kuuluttamoon ja ilmoitat, että ottelu on keskeytetty. Mutta kaikkien on istuttava rauhallisesti paikoillaan eikä minkäänlainen ryntäily ole suotavaa. Soitan päivystävälle rikoskomisariolle.

Leveelahti otti tilanteen hallintaansa kokeneen rikostutkijan otteella, vaikka olikin toiminut jo vuosia hallinnollisissa tehtävissä.

Hän soitti Mauri Taposelle. Taponen vastasi nimellään puhelimeen ja ylikomisario älähti:

– Armas täällä. Missä sä olet?

– Olen jäähallissa.

– Helvetin hyvä. Sun ryhmäshän päivystää?

– Kyllä. Jaana on linnakkeella puhelimen vieressä.

– No sinä juokset nyt pikimmiten tänne pukukoppien luo, täällä on tapahtunut henkirikos.

Mauri lähti luonnollisesti näin selkeiden ohjeiden jälkeen heti juoksemaan paikalle. Kun hän oli ensimmäiset portaat alas selvinnyt, pysäytti järjestysmies hänet ja ilmoitti kaikenlaisen ryntäilyn olevan kielletty ja kaikkien olisi pysyttävä paikoillaan.

– Minä tiedän, Mauri totesi ja näytti virkamerkkiään ja pyysi raivaamaan tietä, että hän pääsisi mahdollisimman nopeasti pukukoppikäytävälle.

Kun Mauri saapui huoltokäytävän ovelle, oli Armas Leveelahti jo siellä vastassa. Mauri kysyi:

- Miten sinä tänne jo ehdit?
- Tuo yksi järjestysmies on vanha tuttu ja osasi tulla minut nykäisemään katsomosta.
- Kuka täällä on tapettu?
- Ilveksen valmentaja, Tuomas Sarkala.
- Älä helvetti. Onko tappajasta mitään tietoa?
- Ei minulla ole mitään tietoa muusta. Soita heti ryhmäsi paikalle.

Ensihoitajat odottivat kärryjensä kanssa. Leveelahti vaati, että ennen ruumiin pois viemistä olisi suoritettava tekninen tutkinta niin että ruumis olisi paikalla.

Mauri pysähtyi tapahtumapaikalle, tervehti kädenheilautuksella kaikkia, ilmoitti olevansa rikosta tutkivan ryhmän komisario ja että hänellä oli vastuu rikospaikasta, ja sen vuoksi kukaan ei saanut poistua vaan kaikkien oli mentävä omiin koppeihinsa.

- Peli on keskeytetty ja yritämme mahdollisimman nopeasti saada tilanteen sille tolalle, että pääsette kotiin.

Myös tuomarit seisoivat paikalla ihmettelemässä. Ari Mäyrä nappasi vielä Mauria hihasta ennen kuin suostui menemään koppiinsa.

HPK:n ja Ilveksen liigaottelu keskeytyy ensimmäisen erän jälkeen traagisten tapahtumien johdosta. Tästä käynnistyy rikossarja, jossa Jaana Lindegren kokee poikkeuksellisella tavalla olevansa itse yksi rikoksen kohteista. Arjen tapahtumien mukaan mahtuu toki myös juhlaa.

